

JACKIE

AZ IKONIKUS FIRST LADY ÉLETE ÉS STÍLUSA

Szöveg

Chiara Pasqualetti Johnson

Grafikai terv

Maria Cucchi

JACKIE

AZ IKONIKUS FIRST LADY ÉLETE ÉS STÍLUSA

KOSSUTH KIADÓ

Tartalom

Bevezető	6
Egy amerikai Párizsban (1929–1950)	12
Az év esküvője (1950–1952)	36
A tökéletes feleség (1952–1960)	66
Amerika királynője (1960–1963)	103
Az álom szertefoszlik (1963–1968)	151
A Skorpió-sziget úrnője (1968–1975)	178
New York császárnője (1975–1994)	202
Epilógus	218

Jacqueline Bouvier Kennedy. A fotót Jacques Lowe készítette Hyannis Portban 1960 nyarán.
Néhány hónappal később – mindössze 31 évesen – Jackie az Amerikai Egyesült Államok first ladyje lett.

Bevezető

Gyönyörű volt, kulturált és kifinomult. Egy igazi királynő, aki kivívta a tekintélyes személyek tiszteletét, és megérintette az emberek szívét. Többnyire egy kezünkön meg tudjuk számolni azokat a nőket, akik megkérdőjelezhetetlen stílusikonok voltak, akiknek a személyisége nem szült vitákat, hanem akikről egybehangzó véleményt formáltak. Az egyik ilyen ikonikus nőalak Jackie volt. Csodálták, követték és személye sosem merült feledésbe. Léte átívelte a huszadik századot; az intelligens, határozott nő képét hagyta hátra a történelemben, akit utánozhatatlan karizma és *savoir faire* jellemzett. Diszkrét, mégis magával ragadó személyiség volt, aki a szerencse, a siker, a társadalmi hírnév és a gyász világát egyaránt megismerte. Törékeny és érzékeny alkata ellenére kénytelen volt szembenézni az élet kemény megpróbáltatásaival. Alapvetően félnék és visszafogott természete ellenére azt a sorsot kapta, hogy örökké elegánsan ragyogjon a reflektorfényben, és barátságosan mosolyogjon a kamerákba. Több ezer fotó készült róla, mégis rejtélyes, megfoghatatlan lélek maradt. Nem véletlenül mondta a *Jackie* című életrajzi filmben az őt alakító színésznő, Natalie Portman: „Minden ember egy rejtély, de ő még nagyobb volt,

mint mások”. Jackie számára a dolgok soha nem voltak pontosan olyanok, mint amilyenek tűntek. Gyerekkora óta igyekezett a képzelete szerint formálni a valóságot. Jacqueline Lee Bouvier kislányként idealizálta örült, varázslatos apját, aki elültette benne a bájos, elegáns és visszafogott nőiesség gondolatát. Édesanyja ellenben folyamatosan azt tanácsolta neki: „Drágám, nem szabad okosabbnak tűnnöd a férfiaknál, mert elijeszted őket”. A hozzá hasonló lányokat arra nevelték, hogy sikeres házasságra törekedjenek, és tökéletes feleség válják belőlük, a nőiség olyasfajta mintaképe, amely igencsak távol állt Jackie ambícióitól. Ő zsenekorától fogva pontosan tudta, mit akar, és hogyan érheti el a céljait. Az első lépést tizennyolc évesen tette meg, amikor átkelt az óceánon, hogy Párizsban tanuljon. Mire visszatért, bájos, nem szokványos, ám ellenállhatatlan szépségű ifjú hölgyé vált. Atlétikus volt és hajlékony, távol állt tőle Marilyn Monroe bársonyos, puha nőiessége. Ám erős személyiséggel bírt, volt karizmája, pompás ízléssel büszkélkedhetett, és remek érzéke volt a médiák világához, amelynek ismeretére a *Washington Times-Herald* fotóriportereként tett szert.

Portré az 1960-as évek elejéről, amely a tökéletes *Jackie-stílust* szemlélteti. Jackie Oleg Cassini-kosztümben, hozzá illő kalappal, háromsoros gyönggyel és hibátlan mosollyal tűnik fel a képen.

Csak a kecsesség és a vitalitás efféle kirobbanó keveréke volt képes megbirkózni John Fitzgerald Kennedy személyiségének bonyolult elegyével, ami az Amerikai Egyesült Államok leendő elnökének egyetlen lehetséges társává tette. A first ladyk történetében Jackie előtti és Jackie utáni korszakról beszélünk. A vízválasztó dátum 1961. január 20. volt, amikor Jacqueline a férje oldalán belépett a Fehér Házba. Attól a pillanattól fogva semmi sem volt többé a régi. Az „erős pár” kifejezés valójában velük született, minden szinten ragyogtak, belső vonzerővel és varázssal bírtak, megteremtették a közélet és a magánélet finom egyensúlyát. Jackie mindössze három évig volt first lady, mégis gyorsan feltalálta magát az életben egy olyan férfi mellett, aki szinte mindig távol volt, gyakran betegeskedett, és folyamatosan hűtlen volt hozzá. Jackie-nek elég volt néhány nyilvános megjelenség, hogy meghódítsa a világot. A visszafogott, mégsem unalmas, hanem elegáns, de csipetnyi érzékiséget sugárzó, felettébb kifinomult, felejthetetlen *Jackie-stílus* szikrát pattintott, sőt mi több, lánggra lobban-

totta a múlt- és jövőbeli divattrendeket. Ruhatárának minden egyes darabja időtlen klasszikussá vált. Azóta is folyamatosan igyekeznek reprodukálni a szettjeit, amelyek mindörökké annak a nőnek a képét tükrözik, aki felülmúlva a megbűvölt társadalom ítéletét, halhatatlanná tette azokat. Jackie legendája évtizedekkel később is továbbtáplálja az emberek képzeletét, amelyet szó szerint megbabonázott ikonikus, mégis modern alakja, ami divattervezők, színésznők, és mások ihlető forrását jelenti. Attól a pillanattól fogva sztár lett, hogy 1953-ban, az eljegyzés alkalmából először szerepelt a *Life* magazin címlapján. Onnantól kezdve nők ezrei csodálták világszerte azokban a kreációkban, amelyeket Oleg Cassini kifejezetten neki tervezett, akár csak Balenciaga és Givenchy lenyűgöző estélyi ruháiban. Talán némiképp frivolnak tűnik ez az attitűd, de Jackie ruhaválasztása mögött mindig is rendkívül következetesen az a szándék húzódott, hogy a divaton keresztül állást foglaljon, illetve konkrét üzenetet közvetítsen mindazok felé, akik figyelemmel kísérték. Például, amikor első hivatalos látogatása

alkalmával a Kanadai Királyi Lovas Rendőrség egyenruhájához illő tűzpiros kosztümöt öltött. Vagy éppen India színei előtt tisztelegve sárgabarack színű selyem ruhában jelent meg, vagy a kifinomult *haute couture* kreációkat sem szabad elfelejtenünk, amelyeket Charles de Gaulle jelenlétében viselt. És persze öröké emlékezni fogunk a rózsaszín kosztümre, amelyet 1963. november 22-én viselt Dallasban, és amely egészen másnap reggelig vérfoltosan maradt rajta. Jackie attól a naptól megtanulta mások bírálatának terhét cipelni, és egy olyan nemzet változó érzéseit elviselni, amely nem mindig tanúsított megértést iránta. A világ szemében már nemcsak nő volt, hanem saját szenvedésének szimbóluma is. Miután bálványozottból megbélyegzetté vált, a közvéleménnyel dacolva feleségül ment Aristoteles Onassishoz. Végére is, mindig vonzódott az erős, befolyásos férfiakhoz, akik képesek voltak kockázatot vállalni a siker érdekében. Mellettük azonban menthetetlenül arra a sorsra jutott, hogy beárnyékolta intellektuális képességeit, el kellett rejtenie összetett személyiségét és valódi

ambícióit. „Most ébredtem rá, hogy nem bírom tovább” – árulta el, amikor másodszor is megözvegyült. Mindhárom életében – először mint Jacqueline Bouvier, másodszor mint Jackie Kennedy, harmadszor pedig mint Jackie Onassis – bebizonyította, hogy semmi sem törheti meg őt. Kiadói karrierjével és a történelmi műemlékek védelme melletti elköteleződéssel nyerte vissza a legitimitását a nyilvánosság előtt. Bármilyen tökéletlenül és hiányosan is, de a nemzet szeme láttára meggyógyult. „Kétféle nő létezik: vannak, akik a világban követelnek hatalmat maguknak, és vannak, akik az ágyban” – mondta, amikor bemutatkozott Maurice Tempelmannek, annak a férfinak, akivel élete hátralevő részét megosztotta, és aki mellett 1994-ben végleg távozott közülünk. Jackie-t az egész világ csodálta, egyfelől lenyűgöző nőnek, másfelől minden idők egyik legtitokzatosabb teremtésének tartották. De ki volt valójában Amerika egyetlen „királynéja”? A stíluson, a dicsőségen és a híres vezetékneveken túl, amelyek életútját meghatározták, egyszerűen csak önmaga volt. Jackie – se több, se kevesebb.

*„Élni szeretném
az életem,
nemcsak lejegyezni.”*

A harmincéves Jackie egyik leghíresebb fotóján
Hyannis Portban, 1959 augusztusában készült.

